

hele Thinget opfordrede ham dertil, og derfor besluttede Udvalgets Flertal at henvende sig til Folkethinget for at foreslaa det at vedtage en saadan Opfordring til den høitærede Justitsminister. Saaledes ligger Sagen ganske kortelig for i sin hele Beskaffenhed. Udvalgets Flertal bestaar af 6 Medlemmer; men der er 3 Mindretal, der ikke have fundet sig opfordrede til at tiltræde Flertallets Indstilling, men som dog heller ikke have været enige om de Grunde, af hvilke de ikke ville gaa med dertil, idet hvert af disse Mindretal har motiveret sin Bægning paa en forskjellig Maade. Der er nu det Følles mellem disse 3 Mindretal, at de i det Væsentlige erklære sig selvstændig enige med Flertallet; forsaavidt er Udvalget ganske enigt. Det ærede første Mindretal siger: at det „deler Flertallets Opfattelse af Justitsministerens Skrivelser til Udvalget og finder ogsaa, at det derefter er naturligt at henvende sig til Folkethinget for ved dets Bistand at erhverve de manglende Oplysninger“; det ærede andet Mindretal siger, at det vilde have sluttet sig til den ovenanførte Beslutning, saafremt det ogsaa for dette ærede Mindretal er givet, at Flertallets Opfattelse af Ministerens Skrivelse af 5te s. M. var rigtig. Det beror altsaa paa en hos dette Mindretal forskjellig Opfattelse af Ministerens Skrivelse, at det ikke kan gaa med Flertallet ved Indstillingen. Men det beror ikke paa nogen anden Opfattelse af den hele Stilling i Dørigt, saafremt dette Mindretal havde kunnet dele Flertallets Opfattelse af Ministerens Skrivelse. Det ærede tredje Mindretal udtaler sig endnu meget stærkere og stærkere end Flertallet om Ministerens Optræden; ja, i saa stærkt Udtryk, at Flertallet ikke har ment, at det vilde være rigtigt paa dette Trin at udtale sig saa stærkt. Det tredje Mindretal siger nemlig, at „den i Justitsministerens Skrivelse af 5te Februar indeholdte Antydning af, at Folkethinget med Hensyn til saadanne Klager ikke skulde være „Bekommende“, fortjener bestemt at tilbagevises“. Altsaa samtlige disse tre Mindretal ere i det Væsentlige af Sagen fuldkommen enige med Flertallet. Men, hvorfor de ikke have kunnet gaa med, forklarer det første Mindretal derved, at man forinden skulde have sendt Udvalgets Betænkning til Ministeren for at høre ham nærmere, og det hedder, at dette bunde være slet „som sædvanlig“. Seg skal nu gjøre opmærksom paa, at man efter Flertallets Mening ikke kan sige, at dette Tilfælde kan henføres til det Sædvanlige. Det Sædvanlige er jo Lovens Behandling, Betænkninger over Lovens Indhold og andet Saadant. Men den Sag, her foreligger, er netop saa usædvanlig, at der ikke tidligere har foreligget noget Saadant; det er altsaa tværtimod et aldeles enestaaende Exempel. Og der er endnu i en anden Henseende ingen Forskiel paa det Sædvanlige og dette Tilfælde. Det Sædvanlige er, at man ikke i Forveien har korresponderet skriftlig

med en Minister og faaet et saadant Svar som dette. I Reglen faar man jo meget velvillige og forekommende Svar, og saa er det naturligt, at man kan vente ved en nærmere Forhandling at komme overens med Ministeren. Men naar man faar et Svar af det Indhold som det her foreliggende, maa man jo tabe enhverjohelst rimelig Tro paa, at man ved en mundtlig Forhandling eller ved en ny Korrespondance vil kunne opnaa noget videre tilnærmende Skridt af Ministeren. Derfor har Flertallet ment, at den sædvanlige Fremgangsmaade slet ikke passede ved denne Leilighed. Det ærede andet Mindretal har støttet sig fra Flertallets forskjellige Opfattelse af Ministerens Svar ved at holde sig til, hvad Ministeren har skrevet, at man vilde sælde en Dom over Politidirektørens Optræden. Men her har det ærede Mindretal ladet sig vilbøde af Ministerens Skrivelse, i Stedet for at det skulde have efterset Udvalgets egen Skrivelse, som det ærede Mindretal selv har været med til at vedtage; thi denne har slet ikke udtalt sig saaledes. Det ærede Mindretal vil deraf se, at han har begaaet en Feil; han har overset, at de anførte Udtryk, som ganske rigtig bruges i Ministerens Brev til Udvalget, slet ikke ere en Gjengivelse af Udvalgets Skrivelse, da Udvalget tværtimod har skrevet noget ganske andet. Ligeledes tror jeg, at det ærede Mindretal ikke ganske har opfattet Betydningen af den Udtalelse i Ministerens Skrivelse, at han „saaledes som Spørgsmaalet nu foreligger, ikke finder Anledning til at sætte Udvalget i Rundskab om de Betragtninger, der have været bestemmende for Justitsministeriet“. Thi jeg har ikke opfattet det Udtryk: „saaledes som Spørgsmaalet nu foreligger“ saaledes, at Ministeren mente, at derjom man indbød ham til en Konference eller sendte ham en ny Skrivelse, vilde han finde, at Spørgsmaalet forelaa paa en anden Maade. Jeg har troet, at de Ord i Ministerens Skrivelse „saaledes som Spørgsmaalet nu foreligger“ maa forudsættes at antyde, at der maatte ske noget ganske Overordentligt, noget ganske Mærkværdigt, før han vilde tro at faae Anledning til at meddele os de ønskede Oplysninger. Det var ikke noget Mærkværdigt, om man sendte Ministeren en mundtlig Indbydelse. Jeg antager, at Spørgsmaalet for ham vilde i dette Tilfælde ikke have foreligget anderledes end som, da han svarede den 5te Februar. Hvad det ærede tredje Mindretal har anført er en Del vidtløftigere; men jeg tilstaa ganske oprigtig, at med Undtagelse af den Del af hans Mindretalsvotum, som erklærer sig enig med og samstemmer med Flertallet, har jeg ikke rigtig kunnet forstaa det Følgende. Jeg tilstaa, at det efter min Opfattelse deraf er saa vakkende og ikke i nogen Maade saa klart, at jeg tør indlade mig paa nogenjohelst Gjendrivelse deraf; thi jeg risikerer da at komme til at forudsætte en Forstaaelse deraf, som maaste tilsidst vilde vise sig slet ikke